

სპორტიელი

ეროვნული
ბიბლიოთეკა

საერთო გაზეთი გაპოციკა 1990 წლის 28 დეკემბერიდან შაბათი, 13 აგვისტო 1994 № 42 (117) ფასი 90 000 კუპონი

1986 წელს საბჭოთა კავშირმა და ამერიკის შეერთებულმა შტატებმა დამოუკრების აღსანიშნავად კეთილი ნების თამაშებად წოდებული გრანდიოზული სპორტული ნადიმი გადაიხადეს, მსოფლიოს სპორტული ელიტა მოსკოვში მიიპატიეს და მაშინვე დათქვეს, ყოველ ოთხ წელიწადში ერთხელ ერთმანეთისთვის ერთგულება დაემტკიცებინათ.

რტის ამა თუ იმ სახეობის კანონთა ლობიერება-სიმკაცრეზე უკან მიდის. შარშან თუ შვიდი წლის წინ ჩემპიონი გვეყვება, წლებს — ფერფერობით არცერთი. მსოფლიო რანგის შეფიქრებული დამოუკიდებლობის გამოცხადების შემდეგ ერთადერთხელ, 1992 წელს მოვიგეთ — ჩვენმა მოჭადრაკე ქალბატონმა ოლიმპიადზე გაიმარჯვეს. „ნაქართველარებიც“ დღითიდღე გვიმრავლებიან: კოლუაშვილი, საბელიანი, კაკაურიძე, ზოზიროვი, ფალიანი, გვასალია, ბარაგი... წელს ისიც მოხდა, რომ ხახა-

სულ სხვა იტყვის ჰარიჰარალეს!

ზაფხულის ოლიმპიადებს შორის გამორჩეული თამაშები უკვე შესამდგომად გაიმართა და ერთი გარემოება რომ არა, იქნებ სულაც არ ჩაგვეთვალა საყურადღებოდ: სამი ჩვენიანი ჩემპიონი გახდა — მიძინა-ნოსანმა თავისუფალი სტილით მოჭიდავე ზაზა ზურმაიძემ უკან თვით გობეჯიშვილის მძლეველი ამერიკელი ბაუმგარტნერი მოიტოვა, ორმა „გარუსებულმა“ ქართველმა, პაატა გვასალიამ და რამაზ ფალიანმა კი სამსამი მოკრივე გალახა — მათი მუშტები კუბლებზეც კი ვერ ააცილეს. გვასალიას ერთ-ერთი ბრძოლის ტელეეკრანზე შემყურე ქართველები ამაოდ ველოდით, რუსი კომენტატორი რომ არ დაგვიმადლიდა და მოკრივის ქართულ წარმომავლობას გაიხსენებდა, — ახი კი იყო, ეთქვა — კი ბატონო, თქვენი იყო, ვერ მოუარეთ, ახლა ჩვენიაო.

ქართველის გარუსებას თუ გათურქებას, თუნდაც გაურანგება იყოს, ცხადია ვერ მოეინონებო, მაგრამ ვერც ვერაფერს განვიკითხავთ — ამ საქმეში ყველაზე ნაკლები ბრალი რომ სპორტსმენს მიუძღვის: თუ ვინმე ჟურნალისტს, ან იმედიანს შეიძლება დაუყვავო, ცოტაც გაიჭირვე, მოითმინე და ხუთიოდ წელიწადში კარგი ცხოვრება გვექნებაო, ეგ შენი მოკრივე სუთი წლის შემდეგ პენსიონერი იქნება, ძალა კი დღეს ერჩის, მაგრამ საეარჯიშოდ არც პირობები აქვს, არც სასხარი და ცდუნებას ვერ უძლებს. არადა, თავის დროზე, გვასალია და ფალიანი მოსკოვს რომ გადასახლდნენ, გადაბირებულბა ფამაგირად 200-200 ათასი მანეთი დაუნიშნეს — მაშინდელი კუსით სულ რაღაც 140-150 დოლარი — რამდენიმე კაცი ყოველ ჩვენთავანს ეცოდინება, ამ ფასად ყოველდღე სადმე „მეტყვი“ რომ, საუზმობს. პოდა, ტვინის განძრევა და წელის გამოღებაა საჭირო, 150 დოლარად კაცს სამშობლოდან გადასახვევად რომ არ გაუხადოთ საქმე.

არც ისეა, ჩვენი სპორტის ერთ-ერთ თავაკაცს რომ უთქვამს — ნაივიდეს, ვინც წასასვლელია, არაკაცი თავის ბუნებას ბოლოსდაბოლოს გამოავლენსო — ფალიანი და გვასალია არაკაცები არ არიან, 20-21 წლის ბიჭებია, რომელიც მაინცდამაინც არც დიდი ჭკუა მოეკითხებათ — ფიქრობენ, საშუალოდ ხომ არ მივიდვიართ, ორიოდ წელში წელს მოვიმარებთ და დაებრუნდებით, გარუსება რა სათქმელიაო. აკი იმასაც ამბობენ, ცნობილ კაკაურიძე-ყულოლუს რინგზე გასვლისას მაჯისისმსო ფეხარი უკიდა — ემანდ მართლა თურქი არაფერს ვეგონოო. არადა, თუ კარგი ცხოვრება გაუტყბათ, შეიძლება აღარც დაბრუნდნენ, ან თუ მაინც მოინდომეს, აღარ დააბრუნონ — ეგ უკვე სპორ-

ტიში და ვახაგაშვილმა ვეროპის ჩემპიონატზე წიდაობა არ მოიხურვეს. ასე თუ გაგრძელდა, მალე აღარც ის გახდება გასაკვირი, რომ ერთ მშვენიერ დღეს გამოგვიცხადონ — ქართულ სპორტს დამოუკიდებლად არსებობა არ შეუძლია, ხომ გახსოვთ, რუსებთან ერთად რომ ვერაფერიშობდით, ქვეყანას ვახანარებდითო და თუნდაც უახლოეს, ატლანტის ოლიმპიადებზე კვლავ რომელიმე გაერთიანებულ გუნდში შეგვალლონ, ამით კი დამოუკიდებლობის კიდვე ერთი, „სარბიელის“ აზრით უმძლავრესი ატრიბუტი გამოგვაცალონ: საზღვარი და მესაზღვრე ხომ არა გვეყავს და კაცმა არ იცის, როდის გვეყოლება, ფული გვექონდა და აღარ გვაქვს, სპორტსმენი აღარ დაგერჩება და ცარიელა გაეროს წევრობას რაღა თავში ვისვლით.

სპორტი დამოუკიდებლობის უმთავრესი ატრიბუტიაო, რომ ვთქვით, ამის დასტურად უბრალო მაგალითისაც მოვიყვანო. ჩვენს ერთ კოლეგას ბავშვობაში გეოგრაფია უყვარებოდა და ბავშვის კელობაზე კარგადაც სცოდნო. ერთხელ, რუსებზე მოგზაურობისას მოტლანდია ვერ მოუძებნია, ვეროპის ქვეყანათა ჩამონათვალშიც ვერ უნახავს და გაოცებულია — თუ ქვეყანა არაა, ფეხბურთელთა მსოფლიო ჩემპიონატზე რა უფლებით ათამაშებენო. ეგრეა, მოტლანდიის არსებობა უმრავლესობამ ფეხბურთის წყალობით იცის — ბერნისისა თუ ეოლტერ სკოტის მოტლანდიელობა ცოტას გაახსენდება, რუსთაველისა თუ ვეა-ფშაველას ქართველობა — უფრო ნაკლებს და ჩვენი წარმომავლობის უცხოელისთვის განმარტებისას იქნებ არც სტალინ-შეგარდნაძის სახელებმა გაჭრან.

სწორედ ფალიან-გვასალიებს შეუძლიათ მსოფლიოსათვის დროდადრო საქართველოს სახელის შესწავლა და თუ ოთარ იოსელიანი საფრანგეთში ფილმს გადაიღებს, ან რობერტ სტურუა სექტაკლს სადმე ლონდონში დადგამს, ქართველობას არაფერს ჩამოართმევთ: სექტაკლისა თუ ფილმის შემდეგ საფრანგეთისა თუ ბრიტანეთის პიონებს არ დაუკრავენ, მაგრამ როცა გვასალიასა თუ კაკაურიძეს მედალს ჩამოუკიდებენ და მათ პატივსაცემად რუსეთისა თუ თურქეთის დროშებს აღმართავენ, სიხარულით სულ სხვას გაუხარდება, ჩვენ კი სიმწრის ცრემლებს კიდევ ერთხელ ჩავიბრუნებთ უკან.

მამუშა ჩიხლაძე

P.S. წერილი უკვე მზად იყო, რომ სახელმწიფოს მეთაურის ბრძანებულებამაც მოგვისწრო, სადაც სწორედ ზემოთთქმული პრობლემის მოსაგვარებელ ლონისიძეებზეა საუბარი. თუ საქმეს ბრძანებულებამ უშველა, ბარაკალა მეთაურს!

ღინაჰო — უნივერსიტატი 2:0

მატჩის რეპორტაჟს მეორე-მესამე გვერდებზე იხილეთ

სპალ საქართველოს მეაქვსა ჩეპიონატი იწყება

აიკვალ გუკუი თაგაჰოგან:
სპალ: ღინაჰო — ლუკუჯი, კოლსათი 1913 —
კახთი, გოკაჰლო — საგუკალი,
საგუკალია — საოჰნელა, გათუჰი —
ზუგლილი, გუკიყ — ივარია, გარგუთი —
დილა

ზაგ: შეჰარლანი 1906 — მეგალუკი

არგენტინის ნაკრების ყოფილი კაპიტანი დანიელ პასარელა გუშინის გუნდში მთავარ მწვრთნელად დაბრუნდა

რედაქციისგან: ბოლო „სარბიელში“, 2 აგვისტოს გამოვალთ, შეგვირდით. სახტამბო ხათამ ლამ მცირე შესვენება იხე გავიჯანჯლა, დღესლა გამოვიდეთ. თუმცა, თუ ბოლო ნომრის ხნიშნად საქართველო — მალტის ფეხბურთელთა ნაკრების მატჩს მივიჩნევთ, გასახარი რომ ვერფერი დაგვანერინა, დღევანდელი, თბილისის „ღინაჰოს“ წყალობით, ბევრად ხალისიანი. ეგაა, ერთი კარგი მახალა გავიყუა ძალად უქმეებს.

